

VI.

Въ стаята настава тишина.

Слѣдъ малко влиза Йовка, облѣчена за пжтъ и като не вижда никого, застава прѣдъ „Слѣпеца“.

М а р а. — Съ ножици въ ржцѣ, приплѣднѣла и задъхана се спуща къмъ картината, ала щомъ вижда Йовка застава смутена.

Й о в к а. — Киква си прѣблѣднѣла, Мара!

М а р а. — Задъхана, безъ да проговори хвърля ножицитѣ. захлупва се на очитѣ си и я задавятъ сълзи.

Й о в к а. — Отива при нея и като ѝ вдига главата едва запитва. Но ти нѣма защо да се вълнувашъ повече, ето азъ дойдохъ за сбогомъ. Азъ нѣма повече да стѣпя въ тво-
ята кжца

М а р а. — Безъ да вдигне глава, само хълца.

Й о в к а. — Сжчуватвено. Мара, азъ скърбя, че тъй се случи; скърбя, че безъ да искамъ ти причинихъ — —

М а р а. — Подигнала глава едва додава и прѣзъ сълзи. О не, не — — — ти не си виновна, ти — —

Й о в к а. — Не, Мара, азъ много скъпъ бя, че ти причинихъ —

М а р а. — Прѣсича ѝ. Не, не, остани — Хваща ржцѣтъ ѝ

Й о в к а. — Но какво има Мара! Господи да не би нѣщо? — Мара, да не си направила нѣкаква глупость.

М а р а. — Нии и двѣтъ сме глупави! И двѣтъ сме нещастни!

Й о в к а. — Нищо не разбирамъ!

М а р а. — И когато разберешъ — —

Й о в к а. — Съ напрѣгнато ужидание. Казвай, Мара, какво има? Казвай по скоро, защото врѣмето минава, а трена —

М а р а. — Хванала двѣтъ ѝ ржцѣ. Не; ти нѣма защо да си ходишъ. Нашата сждба е еднаква.

Й о в к а. — Още по загадъчно.

М а р а. — И ти и азъ сме безразлични за Боря.

Й о в к а. — Какъ?

М а р а. — Ний сме били само призрази на неговъ